

U ลักซุสรักร

(A+)

ฉบับ 10 ตอน

กลิ่นทิพย์

ตอนที่ 1 อาจารย์

“พัตเตอร์ พิธิชญ์” ไอดอลหนุ่มหน้าตาดี เริ่มต้นเข้าสู่วงการจากการถ่ายแบบ จนกระทั่งมาเป็นนักแสดง ซีรีส์ควบคู่กับการเป็นนักร้อง พัตเตอร์มีขอดผู้ติดตามในโซเชียลมากเป็นอันดับต้น ๆ ของวงการ แต่ชีวิตอีกด้าน เขาเป็นนักศึกษา ปี 4 คณะบริหารธุรกิจ ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เพื่อน ๆ ในรุ่นเดียวกัน เรียนจบไปหมดแล้ว เพราะเขาต้องดรอปเรียน เพื่อทำงานในวงการบันเทิง

วันนี้พัตเตอร์เข้ามาเรียนที่คณะ เพราะทนคำรบเร้าแกมบ่นของพ่อแม่ไม่ไหว “เหลืออีกแค่ปีเดียว แกก็กลับบ้านไปเรียบให้จบ ๆ ไปไม่ได้รีไรง พ่อกับแม่อุตส่าห์ตามใจแกตั้งหลายเรื่องแล้วนะ!! ดูลิ!! เพื่อนรุ่นเดียวกัน เขาได้รับปริญญากันหมดแล้ว!!” เสียงบ่นของแม่ยังก้องในหู พัตเตอร์ตั้งใจไว้แล้วว่าปีนี้ต้องเรียนจบให้ได้ แต่เมื่อดูตารางงานก็ต้องถอนใจเสือกใหญ่ คงต้องคุยกับ “พีทวิน” ผู้จัดการส่วนตัวให้เบรกรงานลงบ้างแล้ว

พ่อแม่ของพัตเตอร์ทำธุรกิจเสื้อผ้าส่งออก ความจริง
ท่านก็ไม่ค่อยเห็นด้วย ที่ลูกทำงานในวงการบันเทิง
อยากให้มาช่วยงานบริษัทมากกว่า แต่ในเมื่อลูกชาย
คนเดียวต้องการเช่นนั้น ก็ไม่ยากจิตใจ

พัตเตอร์มองไปรอบ ๆ ห้องบรรยาย นักศึกษานั่ง
เต็มห้อง เขาไม่ค่อยมีเพื่อนสักเท่าไร เพราะเพื่อนรุ่น
เดียวกันก็เรียนจบไปหมดแล้ว แต่ยังดีที่มีรุ่นน้องที่สนิทกัน
มาตั้งแต่มัธยมปลายมาเรียนด้วย ทำให้พึ่งพาอาศัยกัน
ได้บ้าง

“พี่พัตเตอร์...ผมว่าวันนี้อาจารย์ไม่มาแล้วละ
เลขไปสามสิบนาทีแล้วนะ ไหน ๆ วันนี้พี่อุตสาห์เข้ามา
คณะทั้งที่ เราไปร้านนั้นกันดีกว่า” ปราชญ์..รุ่นน้องที่สนิท
กันกระซิบเบา ๆ

“มึงชวนกูโดดตั้งแต่เปิดเรียนวันแรกเลยเหรวะ...
รออีกหน่อยเถอะ... หน้าอาจารย์ก็ยังไม่เห็น...อาจารย์ยัง

ไม่แจ้งยกเลิกคลาสสักหน่อย ปีนี้ภูตั้งใจแล้วว่า จะเรียนให้จบให้ได้” พัดเตอร์พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เหอะ!! ผมเห็นฟิงานเยอะจะตาย ไหนจะถ่ายซีรี่ย์ ไหนจะไปร้องเพลงโซว้ตัว จะมีเวลามาเรียนเหรออ” ปราชญ์หัวเราะ ไม่เชื่อในสิ่งที่รุ่นพี่พูด

ลู ๆ ทั้งห้องก็เงยบลง นักศึกษาให้ความสนใจกับอาจารย์สาวที่ยืนอยู่น้ำห้อง ปราชญ์ขมวดคิ้ว หันไปกระซิบกับพัดเตอร์

“ทำไมผมคุ้นหน้าอาจารย์คนนี้จัง... พี่รู้สึกคุ้นเหมือนผมไม๊”

พัดเตอร์จ้องมองอาจารย์สาวสวยที่ยืนอยู่น้ำห้อง มองเพียงแค่แวบเดียวเขาก็จำได้แล้ว

“พี่พิม... พิมพ์จันทร์... ครูฝึกสอนตอน ม.ปลาย”

“อ้อ!!! ใช่ จริงด้วย... โห พี่..ความจำพี่ดีมาก” ปราชญ์รู้สึกที่รุ่นพี่จำครูฝึกสอนสมัยนั้นได้

อาจารย์สาวจับไม้ค้แนะนำตัว แนะนำวิชา แล้วเริ่มบรรยาย เวลาผ่านไปจนกระทั่งหมดคาบ พั้เตอ์ลุกขึ้นเดินผ่านนักศึกษาที่ทยอยกันลุกออกไป เขาหยุดยืนอยู่ที่โต๊ะอาจารย์หน้าห้อง เอ่ยทักทายอาจารย์สาวสวยที่กำลังก้มหน้าก้มตาเก็บเอกสารใส่กระเป๋า

“สวัสดีครับ อาจารย์”

อาจารย์สาวเงยหน้ามามอง พร้อมกับขมวดคิ้วแทบติดกัน ไบหน้าใครบางคนในอดีตผุดขึ้นมา

“วิชญ์... นายวิชญ์!!”

รอยยิ้มยี่หวนปรากฏขึ้นมาบนไบหน้าชายหนุ่ม

“พี่พิมพ์ผมได้ด้วย ดีใจจัง”

ปราชญ์เข้ามายืนข้าง ๆ พุดแทรกขึ้น

“โหย..จารย์... เรียก วิชญ์ มันเซยไปแล้ว... ตอนนีต้องเรียกคุณพั้เตอ์ ใจดอลหนุ่มขวัญใจสาว ๆ” ปราชญ์หัวเราะชอบใจ

“พวกนายสองคนยังเรียนไม่จบอีกหรือ” อาจารย์
พิมพ์จันทร์ถามด้วยความแปลกใจ เพราะหากคำนวณ
อายุแล้ว เขาน่าจะเรียนจบไปตั้งแต่สองปีที่แล้ว

“พี่พิมพ์กลับมาเมืองไทยตั้งแต่เมื่อไร” พัดเตอร์ถาม
พลางจ้องมองสำรวจใบหน้าสวยหวาน พลางนึกถึงอดีต
ตอนนั้นเธอยังเป็นครูฝึกสอนวัยรุ่น ตอนนี่กลายเป็น
อาจารย์สาวสวย แต่มีสิ่งหนึ่งที่ยังเหมือนเดิมคือรอยยิ้ม
และแววตาที่มีเสน่ห์ดึงดูด

“นี่!! ตอนนี่ฉันเป็นอาจารย์นะ...เรียกอาจารย์สิ!!”

พิมพ์จันทร์เอ็ด

พัดเตอร์ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ กระซิบบเบา ๆ

“เมื่อก่อนพี่ก็พูดแบบนี้กับผม แล้วผมเคยเชื่อพี่ไหม”

ชายหนุ่มส่งยิ้มเจ้าเล่ห์